

ljati, Sokol za Sokolom je prihajal radostnega lica si bolj natanko Novomesta ogledavat, pa ne več sam, ampak vsak z zalo gospodičino na strani, nekteri bolj srečni so imeli drugo na levi, drugo na desni, nekteri pa še celó po tri, vsi lepo slovenski brez bissensbôsen-skega mešanja kramljaje in prav srčno se radovaje. — Neki debel méželj poleg mene zagodrnjá: „ti le slovenski uzarji so pa še vse huji kot lovci*); stavim svojo glavo, če ta-le rdeči narod dolgo pri nas ostane, ne bo hotla nobena krinolina več nemški znati!“ V resnici so mestnjani radovoljno zaupali svoje hčerke našim vrlim „uzarjem“, prepričavši se, da niso sami kselači in fakini, kakor so se nekteri protivniki trudili glas raznesti, da bi bili lahkoverne mestnjane pripravili v strah pred to „drhaljo.“ Vse laži o Sokolcih pa so izginile, ko se je začulo, da so tudi dohtarji vmes, ker dali so, kot sv. Mihael, Sokola dohtarja Gestrina, mojega starega prijatelja, na desno stran tehtnice in njegov dohtarski klobuk je tako pezo na našo korist potegnil, da nazadnje so se jeli tisti mestnjani, ki niso dobili nobenega Sokola v stanovanje, strašno jeziti, da so jih ravnatelj svečanosti tako prezrli in zanemarili. — Vem sicer, da je veliko čevljarskih, šivankarskih in drugih rokodelskih pomočnikov, ki so mnogo pošteniji in narodnejši kot marsikter méželj z dohtarskim naslovom, pa kaj se če? Ko bi Henrik Heine, ki je bil sam göttingenijski dohtar pravdoslovja, milijonkrat sarkastično ponavljal: „die Herren Doktoren haben oft lange Ohren“, vse nič ne pomaga pri našem méželjnu. On bi ne mogel zapopasti, kako da je mogoče iz prostega drvarja postati prvi advokat svoje države brez dohtarskega klobuka in potem načelnik najmogočnejše države tega sveta, kakor je bil preslavni Abraham Linkoln, ki ni kot učenec nikdar videl nobene šole od znotraj. Ker smo pa ne le mi Slovenci, temuč vsi narodi evropski še za nekoliko stoletij oddaljeni od te prave demokratične izobraženosti, povem Novomeščanom v tolažbo, da imamo pri Sokolu toliko dohtarjev vseh fakultet, da bi lahko ž njimi vsa profesorska mesta precej popolnili, ako bi kadaj mislili Novomeščani napraviti národno slovensko vseučilišče.

Ljudsko veselico popoldajšnjo na trati unkraj Krke obiskal je prosti narod v mnogobrojnem številu, gotovo ga je bilo čez 4000. To se po sebi razumeva, da je bil Sokol sopet središče vse zabave; možje v pruštofih in žene s pečami na glavi so se strahovito okoli njih drenjali. Nepopisljivo bilo je za me zabavno, kako je narod ugibal, kaj da so prav za prav ti ljudje v rdečih srajcah brez orožja in da se (pri telovaji) zvijajo kot kače? Nekteri so rekli, da so to slovenski vojaki, ki so mislili „majstu“ dopoldan z naskokom vzeti, pa so se jim Novomeščani poprej podali in rotovski gospodje so jim poslali deputacijo do Krškega s poročilom, da se bodo vsi „purgarji“ vpisali med nje. Sosed je pa z glavo kimal kot neverni Tomaž, rekoč: „To so same marnje, gospôska se je zbala, pa nam ni hotla nič povedati, — to ti je Francoz, pa je kar na tistem prišel!“ — Podam se dalje k drugi tropi množice, kjer je v sredini star mož z belimi lasmi to-le pripovedoval: „Moj stari oče, Bog jim daj večno luč, mir in pokoj, so nam pripovedovali, da najhuje ljudi na svetu ima Rus, in to so peslajnari, ki najprej zalaja, potlej še le kaj reče, ali pa tudi precej vgrizne, prišli pa bodo časi, da se bo vse vozilo po železni cesti in takrat se bodo prikazali na Kranjskem ljudje, ki bodo imeli obleko s krvjo namočeno, reklo se jim bo krvavosrajčeneži in močni bodo kakor naši prededje v starodavnih časih in gospôda ne bo hotla več nemški znati! — in ljubi moji, to vam niso nobeni drugi, kot ti le; orožja nimajo le zatega

voljo, ker bi nas sicer vse precej poklali in podavili!“ — Osupnjeni so ga nekteri gledali, večina se je pa rahljala in nek mlad fant reče: „Kaj bodo le nek ti-le škricmančki; če veter potegne, pa vse v Krko занese!“ Al sivec ga resno pogleda in zavrne: „Fantalin, poglej no zdajle v sredino!“ — To je bilo ravno takrat, ko je Sokol gosp. Videc z mazinci premetaval cente kakor frtavke. Videvši to, so vsi omolknili in globoko zamišljeni odšli, morebiti se jim bo ponoči celó sanjalo od antikrista, ker treba bi res bilo, da bi v sedanjih časih enmalo denarja med nas razsejal.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Celovca 10. okt. — Menda „Novice“, ktere še niso nič o tem omenile, niso časnikom verjele, da je slovenska naša čitalnica kupila nemški časnik „Draupost“, ker od nikodar drugej ni toliko pšic priletelo na vašega „Triglava“ kakor ravno čez Ljubelj. Mislile so gotovo, da to ne more biti. In — niso se motile, kajti čitalnica naša je uboga in nima norcev, da bi časnike kupovala, pa jih po pravilih svojih tudi ne more. Pri nas v Celovcu je marsikaj le na videz, tako je tudi slovenska naša čitalnica le na videz posestnica nemškega časnika, ker se mnogim prvakom potrebno zdí, da se zadeve koroških Slovencev zagovarjajo v nemškem jeziku. Vidite po takem iz tega, da niste v Ljubljani zaslužili tistih nesramnih psok, ki ste jih po nas sprejeli, o kterih pa ste možato molčali, kakor zdaj molčite, ko naši slovenski prvaki za svoje interese špogajo nemški časnik.

Iz Doline pri Trstu 30. sept. J. Z.-ki. — (Bržanka.) Kakih 13 let je že, kar je začela bolehati vinska trta v Bregu (v Dolini, Boljuncu, Borštu, Ricmanju in Prebenegu). Letos je mili Bog sopet dal Brežanom zdravega in posebno sladkega vinca, ker ga je suša precej pritislila. Tržičanom in družim dobro-okusnim Gorencem se tedaj sopet ponuja priložnost, da morejo piti izvrstno bržanko. Avstr. vedro belega vina ali prave bržanke velja sedaj 10 gold., s časom pa utegne biti draže. O tukajšnjem narodnem življenji bi se dalo tudi marsikaj govoriti; al naj omenim le to, da iz Kopra pošiljajo ljudém vse v laškem ali nemškem jeziku, le kaka „Vorladung“ se pošlje slovenska. Toliko se je pa menda vendar že zboljšalo, da tolmačev ali prežvekovavcev vsaj toliko ni treba, kakor poprej.

Iz Kobarida pri Soči. — „V naši deželi nam dobro gré“, popeva mladost po vipavski dolini. Tudi mi Kobaridci bi jo skoraj smeli po tej viži zaviti, ker nam res dobro hodi. Kako to? bi utegnil kak Ipavec zavrniti, sej ne pridelujete vina kakor mi. Res, dragi čitatelj, ne pridelujemo niti Ipavčeka, niti Terana, niti Ribole, vendar pa pijemo obilno od vsakega, posebno poslednje. Pa to ni še vse. Nek francozk kralj — kako mu je ime, že sam veš — si je prizadeval ali vsaj želel je, da bi vsak njegovih podložnih kmetov tako obogatel, da bi imel ob nedeljah piščanca v loncu. Pri nas bi skoraj, ne sicer piščanca, vendar pa funt mesa vsaka družina vsako nedeljo v loncu ali kozici imela; zakaj mesnice so se v našem trgu tako pomnožile, da jih po primeri več mimo kakega mesta imamo. Prejšnja let ste bili dve mesnici, ki ste se vrstili v službi kakor desna in leva noga, pa le vsaka dva tedna; sedaj pa jih je cela kopica, štiri so. Ni tedaj čuda, da se prodaja teletina po 18, govedina po 14 in 12, kastrunina pa po 12 in 10 soldov, čuda bo le, če se pri takih okolinostih petek ne izbriše iz kuhinske „pratike“, ker naši ribiči se držijo vedno in zmirom ene tarife, po kteri so postrve, soške in nadiške vredne po 20 soldov

*) Ravno 14 dni pred je posadka c. k. strelcev odšla. Pis.

en funt. Priložnost dela tatú, ako nima vestnega možá. Zdravi!

Izpod Grada na Dolenskem 29. sept. — Letošnja trgatav se je po mnogih dolenskih gorica zavoljo zrelega grozdja sploh kvaterni teden pričela, v metliškem in črnomaljskem kantonu pa en teden pozneje; v semških gorica nekteri vinorejci še tudi danes na sv. Mihela dan beró. Prav dobra kapljica bode; grozdje je tako sladko kakor med; toraj je upati, da bo tudi vino trikrat bolje od lanskega, pa brž ko ne tudi trikrat draže, kdor bo ohranil čisto; bo ga večidel pa za polovico manj od lani. Cena se še ne vé. Drugih pridelkov je celó malo, ker sušo imamo skoraj celo leto. Od ozimnega žita eni še semena niso dobili; slame in mrve pa tako pičlo, da se je bati, ako nam Bog predolgo zimo dá, da bo uboga živina glada cepala. Marsikter bi jo rad prodal, pa nima komu, ker za denarje je v naših hribih tako tesno, kakor za vodo, ki jo že čez mesec dni po več ur daleč za ljudi in živino voziti moramo. — Pri tej priliki se srčno zahvaljujem vsem dobrotnikom, kateri so že v tretjič pogorelcem Vinovaščanom v mehovski fari kaj darovali.

Jož. Orešnik.

Iz Novomesta. Društvo národne čitavnice v Novomestu od visoke deželne vlade dovoljene vabi vse rodoljube slovenske, posebno pa dolenske strani, jo duševno in materijalno podperati. 23. dne t. m. ob 2. uri popoldne bo prva občna skupščina o tej zadevi, kamor vabi vse č. rodoljube

začasni odbor društva národne čitavnice.

Od Št. Ruperta na Dolenskem 8. okt. X — Letošnji konec šolskega leta smo pri nas prav slovesno končali. Po sv. maši, ko se je začelo izpraševanje v pričo domačih gospodov. Okoli desetih pa so prišli v šolo tudi naš visokocenjeni domoljub gosp. grof Barbo s sinkom svojim. Izpraševalo se je najprvo iz veronauka. Vesel je moral biti poslušavec, kako so otroci lepo odgovarjali; pa tudi v branji so se prav lepo odrezovali; zanimivo je bilo videti komaj štiri pedi visokega dečka, kako lično je bral, česar bi se nihče ne bi bil nadjal; tudi številjenje jim je šlo posebno dobro od rok. Na mizi pa so ležali zvezki njihovega lepopisja. H koncu izpraševanja so pa še zapeli. Nevtrudljivi učitelj, kteremu gré velika hvala za njegov trud, naredil je v šoli v zid majhne orglice, da so pri petji prikladali otrokom, kateri so popevali lepe domače pesmi, kakor: „Sem šolarček mlad“, „Ko v jasnem pasu primiglja“, „Tičica zaprta b'la“, in nazadnje cesarsko. Vsi pričujoči bili smo veseli, posebno pa so grof veliko svojo zadovoljnost pokazali. Pa res mora vsacega domoljuba razveseliti vsaka taka šola, ki ima tako izurjene šolarčke. Nazadnje so prečastiti gosp. Rozman, trebanski dekan, darove delili pridnim šolarjem, razdelili so precej lepih bukvic. Al tudi naš rodoljubni grof niso pozabili šolarčkov, kajti prinesli so tudi darove za-nje in sicer 15 tolarčkov po $\frac{1}{4}$ goldinarja, pa kaci 20 zvezkov sadjoreje in murboreje. Tako delajo možje, ki niso rodoljubi le po imenu, ampak v resnici! Mnogo plemenitnikov šteje naša Slovenija, al redki so Zoisi in Barbovi! Štejejo se mnogi le za Nemce, čeravno so slovenske krvi in njih pomoči uboga naša domovina tako silno potrebuje. Zanamci jih bojo ostro sodili.

Iz Kamnika 10. okt. J. O. — Pač se je vpraševal že marsikdo: ali je vse mrtvo pod Grintovcem našim ali kali, da ga ni nikakoršnega glasú več od ondota? Da, vse je otrpnelo, vse mrtvo tukaj, odkar je zapustil nas M. M., goreči domorodec in začasni dopisovavec „Novicam.“ Ni je zdaj skor žive duše, ki bi zavedala se, da živimo o času povzdige narodnosti

svoje, ni je, ki bi vedela, da se drugej dela za-njo kaj, koliko in kako. Če še nikdar poprej, zdaj si celó nepravično prilastujemo národno prislovico:

Beži Ljubljana! Gradec se skri!

Dunaj še Kamniku gliha nič ni!

mi, ktere so do malega kranjski meščani vsi prekosili že v najsveteji nalogi: da se zavedamo národnosti svoje. Al pa je čuditi se, da dremujemo, da smo mlačni; ali je mogoče, da se izbudimo iz nesrečnega spanja? Prašam kako? Saj je bela vrana le kak časnik slovenski pri nas, zlasti pa uni, ki bi bral ga, da bi pozvedel po njem kako drugej. Mala peščica onih pa, ki so vsaj nekoliko v zavesti si, pri čem da je in pri čem da smo mi, držijo navskriž roke in ne briga jih neprilika, ki nas overa, da ne napredujemo za drugimi. Zategadel je pravo naravno, da menijo naši „purgarji“, kadar vidijo — žalibog, da tako malokedaj! — kakega Sokolca: „Dos sein türkische Srben“ in da nimajo nobenega zapopadka o „čitavnici“, in ako jim omeni kdo, kako koristna bi nam bila, da še vprašujejo: „sein dos nit eine Art Casino?“ Taki revčiki smo! Ko bi dar Jeremijev imel, potožil bi na ves glas naše reve. Pa čemu bi jeremijadal? saj nimam namena, niti ga imeti ne morem, da bi koristil ž njimi našim meščanom, ki ne beró „Novic“, ampak da v malo črtah pojasnim zunaninim domačinom naš revni stan. Lahko bi tudi natančneje razglasil, o čem pravo za pravo tiči spodtika toliki jako škodljivi nevednosti, a to opustim za danes. Ne morem pa si kaj, da ne bi o tej priliki izustil ene prošnje. Sploh je znano, koliko pripomorejo ljubljanski Sokolci v povzdigo národne zavesti med svetom slovenskim. Ali ne bi hoteli enkrat tudi do nas priti; morebiti bi vendar kaj pomagali? Pridite nam tedaj na pomoč, sami si je ne znamo! Namesti da bi v veseli družbi se marsikter večer kratkočasili z branjem, petjem, glediščinimi igrami in poštenim plesom, raji „godemo“ pozimi fagot dolzega časa, in kdor v krčmo ne gré, domá igra „langen puff.“ Tako je naše življenje — le životarenje. Pomagati pa si nočemo, da ne bi se zamerili — Frankobrodu!

Iz Ljubljane. Politiški program, ki so ga „Novice“ priobčile v poslednjem svojem listu, je brž najdel pot v vse dunajske in tudi druge časnike, ali od konca do kraja prestavljen ali bolj na kratko povzet, brez opazek ali pa spremljan z dobrovoljnimi opombami, pa tudi nabuckan s pšicami, kakor je stališče časnikovo. Prav tako! saj je zato romal po svetu, da vsak reče svoje.

— Naš deželni odbor, ki se je že pred več meseci obrnil s prošnjo do državnega zbora, naj odvrne deželi nesrečo, da se idriški rudnik ne prodá, je ponovil to prošnjo zdaj pri dveh c. k. ministerstvih in s temeljitimi dokazi in odkritosrečno besedo vladi povedal, kolika nadloga žuga Idrii in deželi, ako pride ta rudnik z gozdom vred v sebične roke. Če rudnik, kteremu je pod ministrom Brukom ukaz došel, da koplje le manj bogato rudo in pušča prav bogato na stran, brez posebnih prememb lahko donaša pol milijona čistega dobička leto in dan, mora prodan biti, naj bi ga kupila saj dežela, da nji doide dobiček in se Idričanje ne pahnejo v nesrečo, ktere se je bati, ako rudnika nima država ali dežela v posesti. Znano nam je, da je trdna volja prejšnjih ministerstev bila, da se prodá idriški rudnik, al ker je žalibog! le predobro znano, kako slabi gospodarji so bili prejšnji ministri, da so železnico in mnogo družega nepremakljivega državnega premoženja prodali, naj bi sedanjemu ministerstvu že samo to bilo svarilo, da opustijo pogubljivo pot, ktero so njegovi predniki hodili. Kakor se Francozi zdaj smeja, da imajo železnico, tako in še bolj se bojo smejali Belgi-

janci in Holštajnci, ako dobijo Idrijo v svojo last. Državi ne bo nič pomagano, dežela pa trpi silno škodo!

— Včeraj je bilo pri c. kr. vladi posvetovanje o zadevi, katero je izprožil deželni zbor, da bi se knjige za ljudske šole vprihodnje tiskale in zakladale v Ljubljani. Predsedoval je seji svetovavec c. k. namestništva vitez Bozicijo, poročeval je c. kr. šolski svetovavec dr. Jarec, deželni odbor je zastopal dr. Bleiweis, trgovsko zbornico g. Šventnar, za izvedenca je bil poklican g. Blaznik. Glavno vprašanje c. k. ministerstva je bilo: ali se dajo knjige po izpolnjenih vseh pogojih tako cenó in lepo tiskati v Ljubljani kakor zdaj na Dunaji? Odgovor je bil, da. Na tej podlagi se bo ta stvar vršila zdaj dalje.

— Fabrika Trpinčeva in Češkova v Udmatu je v izložbi mariborski za razpostavljene kôce in sukna prejela srebrno svetinjo, tako tudi gospod Trpinčeve junice. Tudi gosp. Prodnikova papirnica v Ratečah je dobila srebrno svetinjo.

— V saboto je bila volitev gospodarskega odbora za novo našo otročjo bolnišnico. Prvomestnik ji je župan gosp. dr. Costa, denarničar trgovec gosp. J. C. Majer, tajnik gosp. pl. Radič.

— V saboto je bila cestnina, ktera dohaja mestni kasi na dobiček, za 16.952 gold. po dražbi prodana; po takem dobi mesto za prihodnje leto 10.000 gold. več dohodkov. Prihodnji mesec se začne viša cestnina, po kateri se za vsako vpreženo živino mestne cestnine namesti 1 kr. plača 3 kr., za nevpreženo pa 2 krajc.

— Naš nadepolni gosp. Grbec se je pretekli teden podal zopet v Prago, kjer, ako bode mogoče, že prihodnje leto v konservatoriji dovrši svoje študije, ktere so sicer na tri leta odložene.

— Jutri v četrtek, zvečer ob 8. uri napravi g. Henrik Paulinović, glediščini pevec in po rodu Slovan iz Poljskega, „besedo“ v čitavnici naši, katero mu je za ta večer odbor prepustil. Beseda bo na njegovo korist z vstopnino po 50 krajc. nov. den. Izbral si je tri posebno lepe pesmi: eno bode pel s slovensko, drugo s poljsko, tretjo s italijansko besedo. Podpiral ga bode dobrovoljno pevski zbor čitavničini, z godbo pa oddelek muzičine kapele 3. batalijona c. kr. strelcev. Po „besedi“ je zabava s plesom. Tako se je nadjati prav veselega večera, kterege se more udeležiti tudi vsak, kdor s kakim udom čitavničnim pride v dvorano, ki je ta večer tudi prijetlom in znancem njihovim odprta. Vstopnice se dobivajo zvečer pri kasi, poprej pa tudi v čitavnici pri g. Gôku.

— „Triglav“ piše, da je gosp. H. Penn, rojen Ljubljančan in zdaj pri narodnem gledišču v Zagrebu mnogocenjeni igravec, prišel v Ljubljano, da se v tukajšnjem gledišču pokaže; spisal je tudi v nemškem jeziku iz zgodovine naše igre „der Untergang Metullums“ (propad Metula), ki se bo tukaj predstavila in on se v nji pokazal kot dramatični pisatelj in igravec.

— Ker je 20. dan oktobra četrta obletnica, kar se je čitavnica ustanovila, pa 19. oktober tudi obletnica „Južnega Sokola“, sta odbora obéh narodnih društev v skupni seji 7. dne t. m. sklenila, da čitavnica združena z Sokolom posebno slovesno z besedo in plesom praznujeta zgodovinski ta spomin; ker pa je letošnji 20. oktober petek, se prestavi veselica na nedeljo potem, to je, na večer 22. dne t. m. Kakor od deleč slišimo, se pripravlja za ta večer posebno sijajni ples „jugoslovanski kolo“, ki ga bojo po vredbi izvrstnega plesovodja gosp. Kornelli-a gospodičine plesale v narodni jugoslovanski obleki. Prvikrat ta

večer se bomo tedaj radovali nad tem pogledom — 20. oktobru na čast.

— Kakor „Triglav“ piše, je dr. Issleib v tiskarni pravdi, ki jo je napel zoper „Triglava“, „ceho“ plačal.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Vladni dunajski časnik „Wiener Zeitung“ razglasa na drobno državno gospodarstvo preteklih 9 mesecev, to je, do konca septembra t. l. Iz tega računa je dvojno očitno: prvo to, da sedanje ministerstvo spoštuje izbriske državnega zbora in da mu je varčno (šparovno) gospodarstvo pri srcu; priča tega so stroški septembra meseca. Da bi sčasoma poravnalo stroške z dohodki brez napenjanja davkov, skuša posojilo dobiti, ki bi ne bilo v škodo državi. — V Trstu ni od 2. dne t. m. nobeden zbolel in tudi umrl ne za kolero. — Presvitli cesar je dovolil, da se smejo sopet in sicer do leta 1870. v našem cesarstvu nabirati prostovoljni vojaki za armado mehikansko in sicer po 2000 mož vsako leto; nabira se ima vsako leto začeti 1. julija (malega srpana) in končati se 30. septembra. Vdinjujejo se vojaki, kakor dozda, na 6 let pod istimi pogoji. Tudi zdravnikov potrebujejo mnogo. Kje bode zbirališče, ni še znano. — Na Hrvaškem je čedalje več upanja, da zmaga federalična stranka, kateri je oktobrska diploma vodilo, in da je čedalje manj dualistov, ki se na vrat na nos (à tout prix) hočejo vtopiti v Madjarsko. Ker ne zbor v Peštu, ampak največ zbor v Zagrebu bode odločil o dualizmu, ki nas in vso Avstrijo pogubi, naj gledajo prvaki, katerih beseda velja, da „non detrimenti capiat res publica!“ — Na Ogrskem je že vse živo o volitvah za deželni zbor. — Česki časniki radostni zagotavljajo, da bode narodni grof Clam-Martinic c. kr. deželni glavár. Bog daj! — Mestni zbor v Levovu se krepko poteguje zato, da pod poprejšnjim ministerstvom obsojeni deželni poslanci zopet zadobijo pravico izvoljenim biti. — Na Poljskem se je zopet začela goveja kuga. — Francozka armada bode začela počasi zapuščati papeževe dežele; težava bo za to, kateri vojaki pridejo na njeno mesto, ker papeževe dežele nimajo obilne armade. — V svojem ogovoru sv. oče 26. septembra niso omenili ničesa o politiki; obrnili so se le zoper verske stranke in zlasti tako imenovane „frajmavrerje.“ — Štajarski vremenski prerok (Schöckelprophet) obeta, da bo sploh ta mesec toplo vreme; v drugi polovici bode večidel oblačno, dežja pa malo.

Popravki. V poslednjem listu na 1. strani v zadnji vrstici od spodaj namesti tiskale beri tikale; — na 326. strani v 8. vrsti odzgoraj namesti nimamo beri imamo.

Kursi na Dunaji 10. oktobra.

5 % metaliki 65 fl. 90 kr.	Ažijo srebra 109 fl. 25 kr.
Narodno posojilo 69 fl. 50 kr.	Cekini 5 fl. 22 kr.

Žitna cena

v Ljubljani 7. oktobra 1865.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 3 fl. 64. — banaške 3 fl. 91. — turšice 2 fl. 52. — soršice 2 fl. 78. — rež 2 fl. 8. — ječmena 2 fl. 10. — prosa 2 fl. 57. — ajde 2 fl. 67. — oves 1 fl. 30.

Loterijne srečke:

V Gradcu	} 7. oktobra 1865:	82.	27.	41.	1.	25.
na Dunaji		55.	66.	61.	19.	20.

Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji 18. oktobra.